

Sport konferencia Balassagyarmat, 2010. július 9.

A konferencia első részében a szabadidősport és az utánpótlás nevelés fontosságáról szolt a tanácskozás.

Az első 30 percben Filep Csaba a szabadidősport szerepéről, helyéről, fontosságáról tartott nagyon gyakorlatias előadást. Ennek során felhívta a hallgatóság figyelmét arra a tényre, amit soha nem szabad szem elől tévesztenünk, hogy a szabadidősport

nem csupán esztétikai és egészségügyi kérdés, hanem, kőkemény gazdasági kérdés is. Meglepő adatokkal szolgált az aktívan, sportosan élők és nem sportolók egészségügyi helyzetéről. Az iskolákból és munkából való kiesés gazdasági, felkészültségi tendenciáiról.

Jelentősen kevesebb iskolai hiányzást és jelentősen kevesebb táppénzes állományt produkálnak a rendszeresen, de szabadidősen sportolók, mint a passzív állomány. Ezért is szükséges feltétlenül követendő mintának, életformának tanítani a rendszeres, jól megválasztott szabadidősportot. Ez természetesen nem működik komoly szakmai segítség nélkül. Ezt a segítséget jelentős részben a szakképzett edzőknek és sportorvosoknak kell felvállalni. Támogatni viszont kell azonban mindazoknak, akiknek a tanulók, dolgozók kiesése komoly veszteséget teremt. Így magának az érintett személyeknek,

a munkáltatóknak és nem utolsósorban a társadalombiztosítóknak! Másrészben kiemelten kell kezelni, mint utánpótlás bázist. Hiszen a versenysport nagy létszámmal találhat megfelelő alanyokat a jó alapokkal bíró fiatal amatőr sportolók között. Sajnálatos viszont az a tény, hogy nálunk Magyarországon csak nyomokban található meg a szabadidősport társadalmi szintű támogatása, mint ahogyan a kellő létszámú jól képzett, amatőrökkel foglalkozó sportorvos, szakedző. Amennyiben komoly előrelépést szeretnénk e téren, úgy feltétlenül több tudást, időt, anyagiakat kell erre fordítanunk. Az előadás második részében, Révész László az utánpótlás és a kiválasztás fontosságáról, alaposságáról beszélt.

Miszerint a kiválasztás nem lehet, csupán spontán folyamat, hiszen ez esetben számos komoly tehetség marad parlagon. Lásd a mai itthoni helyzetet. Hiszen alig van szervezett forma és a meglévő rendszerek is csak nagyon szűk, elsősorban fővárosi, városi környezetből merítenek. Sajnálatos tény, hogy a gyakran komoly fizikális adottságú, de kisebb településen, kevésbé urbanizált közegben élők között, még mindig nagyon gyakran nem tudjuk helyre tenni azt a hibás szemléletet, hogy miért pont ebből a kis faluból, miért pont ez a gyerek

lehetne akár élversenyző is. A másik igen komoly szemléletbeli hiba, amin túl kell lépnünk, hogy sok esetben gyorsan kimondjuk, esetenként nem kellően megalapozottan, hogy ez a fiatal nagyon tehetséges. Abban az esetben, ha kellő szülői háttérrel bír, akkor bizonyos szintig el is juttatják a valóban nem, csak anyagiakban jobb gyermeket, fiatalot, azután jön a csalódás az érintett személyek részére és a

valóban versenyzőket váró egyesületek, klubok számára is. A legnagyobb csalódás azonban a sportszerető magyar közönséget éri, hiszen „élversenyzőink” így maradnak rendre alul a nemzetközi megmérettetésben. A jó színvonalú utánpótlás neveléshez jól működő szakmai műhelyekre, jól képzett és megbecsült szakemberekre és feltétlenül sokkal kiterjedtebb és színvonalasabb infrastruktúrára van szükség. Mindez nálunk a társadalom átalakulásával egyre mélyebbre süllyedt, ma már az utánpótlás nevelés és kiválasztás talán 90%-ban, lelkes, részben képzett, de a feladatot teljesen társadalmi munkában ellátó sportbarát dolga. Sajnos 20-30 ezer lakosú városokban sincs egyetlen fizetett szakember, akinek hasonló feladata van. Ettől a mutatótól talán csak az infrastrukturális ellátottságunk rosszabb. A maitól még a „vad” szocializmusban is jelentős mértékben jobb volt a települések felkészültsége az utánpótlás, de még a versenysport terén. Számos jó példa is van kialakulóban, erre érdemes odafigyelni és példaként követni, itthon és külföldön is akár a közvetlen környezetünkben is. Ha nem is a gazdaságilag jól fejlett társadalmakat vesszük alapul, akkor is találunk számos, irigylésre méltó példát. Felölelve a jó példákat, pl. az oroszlányi, vagy tiszaujvárosi triatlon utánpótlás nevelés, esetleg az egri vízilabda utánpótlás nevelés. Vagy Szlovákia, Lengyelország, nem is beszélve Ausztria, Németország jó színvonalú utánpótlás nevelő és tehetség kiválasztó munkájáról. Az előadás után tartott fórumon a testvérvárosok által delegált sportszakemberek mondták el saját tapasztalataikat, ebből kihallottuk, hogy bizony, bizony mindkét előadónk helyesen tárta fel erősségeinket, gyengeségeinket, és, hogy valóban van mit tanulnunk egymástól.

Közös megállapításunk, hogy szükség van hasonló témakörökben, nem „csak” ilyen átfogó, hanem mélyebbre ható, részletekkel többet foglalkozó tematikus konferenciákra, hogy eredményesebben tudjunk dolgozni és, hogy a megkezdett fejlődés fenntartható legyen.